

Akkor kezdődött

Akkor kezdődött, jól emlékszem én:
egy kávéházban ültem nyáron,
lassan szürcsöltem langyos feketém,
dalolt a fény kinn: tüzes áram.

Lapozgattam színes ujságokat,
a háborúról voltak képek
bennük, s ahogy pergett ott lapra-lap
kezemben, a háborús évek:

tizennégy, tizenöt,... jött sorba mind
néztem a tankok, meg az ágyuk
s a rohanó katonák sorait,
sötét porban bukó haláluk.

S próbáltam mélyen átérteni, mik
itt-ott a földből fel-felcsapnak,
a harcok felszikrázó fényeit,
e hófehér szökőkutaknak

jelentőségét s mind e borzalom
mélyébe, vágytam, belelássak:
hogy keletkezett ez a forgalom,
erdője e szuronyvilágnak,

honnan nőttek e vad puska-csövek,
szíromtalan rideg virágok?
Ki akarta e porfellegeket?
Kinek telt öröme e lángon?

S akkor kezdődött, két meredt szemem
elálmosodott lassan-lassan,
elálmosodott fényes reggelen,
súnyó pilláim tartani magasban

hiába igyekeztem s magamat
újra meg újra mindhiába
ráztam fel, újra meg újra hanyatt-
esett a lelkem s egy *szürkés világba*

merült alá. Ó, jól emlékszem én!
Egy kávéházban ültem nyáron
lassan szürcsöltem langyos feketém,
dalolt a fény kinn: tüzes áram.